

Možná o tom víte, možná ne, v pražské Městské knihovně probíhal během tohoto podzimu zajímavý cyklus hudebních pořadů, který jeho autor a moderátor Aleš Opekar nazval **Rebelky aneb Rebelující dámy české hudby**

. V knihovně jste tedy mohli slyšet v září Pavlu Milcovou a Katku Šarközi, v říjnu skvělý Kapralova Kvartet, v listopadu zde vystoupila legendární česká rock star Jana Kratochvílová, a pokud jste se vypravili na Mariánské náměstí na Staré Město stejně jako já ve čtvrtek 9. prosince, mohli jste vyslechnout vsutku zajímavý koncert pro změnu folkrockové legendy - skupiny

Marsyas

Přiznávám bez uzardění - na koncertu Marsyas jsem byl úplně poprvé v životě, nepamatuju si ani, že bych Zuzanu Michnovou kdy zahlédl na pódiu při nějaké jiné příležitosti, než byl samostatný koncert, ba co víc, nepamatuji, že bych ji vůbec kdy zahlédl. Chápete snad proto mé rozechvění, když pohasla světla v sále a na pódiu se rozsvítily první reflektory.

Nejdřívě mně však čekalo povinné předskokanské kolečko v podobě dívčího dua **Zrcadlové sestry** . K

Nikol Kantorové a Sandře Schwarzové, které toto duo tvoří, se protentokrát ještě přidal citerista Michal Müller a společně nám předvedli několik folkových šansonů, tu a tam ovlivněných i jinými hudebními styly.

K Michalovi Müllerovi posléze přizval spíkr Aleš Opekar ještě Olina Nejezchlebu (ten už tam měl připravena fidlátka pro vystoupení s Marsyas) a kytaristu Standu Bareka, aby se společně představili ve dvou písních jako skupina **Njorek** a dokázali nám, že nejen na cimbál nebo dudy se dá hrát folklorní muzika. Samotný Olin Nejezchleba se nechal slyšet, že pochází přímo z Horňácka, takže si možná dovedete představit, do kterých folklorních oblastí Moravy stylově jejich hudba směřovala.

Pak už ale přišla ta chvíle. Když se na pódium postupně dotroušili všichni současní **Marsyas** (Nejezchleba, Skála, Vondráček, Zelenka a Charypar), řekl si moderátor Opekar o potlesk a do světél ramp vplula se samozřejmostí sobě vlastní rozzářená Zuzana Michnová. Usměvavá, pohodová, přímočará. Sledoval jsem její improvizovaný rozhovor s Opekarem a měl jsem podobný pocit, jako když jsem poprvé zblízka viděl například Jarmilu Kratochvílovou nebo Václava Havla.

Pak už se rozjely první tóny písně *Na poslední chvíli* a i přes počáteční zvukařovo tápání a úvodní lehký nesoulad mezi všemi muzikanty na pódiu přítomnými byla cítit ze zpěvu Michnové velká energie a chuť. Během druhé *Marysa*
s a Apollón

se však téměř všechny odchylky zmizely a já i diváci jsme mohli ocenit i bezvadné "back vocals" pánů Skály a Vondráčka. Jiří Vondráček poté zaexceloval i sólově v

Blues navečer

, ovšem až poté, co Pavel Skála napoprvé zastavil bubeníka Jiřího Zelenku a nařídil mu poněkud rychlejší metrum. "

To bysme tu byli do zítřka

," korunovala Skálovu nespokojenost Michnová, a pokud zmíněnou píseň znáte, jistě byste jí v tu chvíli dali za pravdu.

Přes několik dalších písní (např. Hřebejkem připomenutou *Co tě čeká*) včetně povzbudivého vzkazu neúspěšnému americkému prezidentskému kandidátovi ("

vem kytaru, Kerry, a jdem

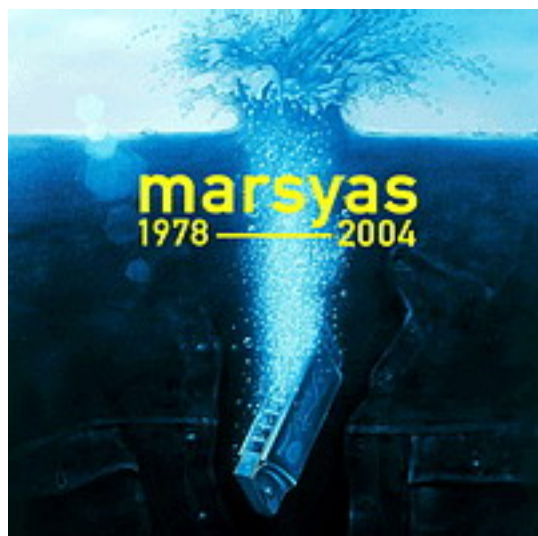
") se dostal recitál Marsyas do své druhé poloviny v níž se krátce objevil na pódiu také nečekaný host, slovenský countryman Alan Mikušek. Ten dal k dobru sám s kytarou dvě písně - jednu svoji a jednu převzatou od Rickyho Skaggse - a poté si vystříhl společně se Zuzanou Michnovou a již plně rozehřátými Marsyas songy

Podívám se zblízka

a

Studenou koupel

.

To už zbývalo do konce koncertu jen několik posledních písní, a stejně jako ty předešlé, pocházely i tyto převážně z alba **Kousek přízně**, což je vzhledem k současnému složení Marsyas pochopitelné (ten samý se projevuje také na kompilaci

Marsyas 1978-2004

). Závěrem musím říct, že zvuk kapely i přes vytrvalé záškodnické akce mistra zvukaře (kupříkladu až neuvěřitelný brum se linul z koncových beden během Studené koupele) je vcelku kompaktní, a až překvapivě podobný dobovým nahrávkám z osmdesátých let. Menší výhrady bych měl čistě jako pozorovatel ke kytáře Jiřího Charypara, který opravdu vedle Skály nebo Nejezchleby působí trochu jako chudý příbuzný. Překvapilo mě také, jak nezištně a nenápadně dokáže na pódiu pracovat pro tým Jiří Vondráček, kterého v současnosti všichni spíše známe jako manažera a producenta své dcery Lucie.

Zkrátka a dobře - návštěvu některého z dalších koncertů Marsyas vám vřele doporučuju. Nečekejte však žádný velkolepý a precizní comeback (jako třeba v případě bratří Ebenů), ani vyšperkovaný sound hodný domácího hifi poslechu. Čekejte syrovost, čekejte bezprostřednost a nezáludnost. Prostě jděte na Marsyas.